

Θεατρικὸ Τμῆμα



Ἐπὶ τῇ λήξει τῆς Περιόδου Γ' (2016-2017)

Ποιμαντικῶν, Κατηχητικῶν, Κοινωνικῶν καὶ Πολιτιστικῶν Δραστηριοτήτων

† Κυριακὴ Ἁγίων 318 Πατέρων τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, 15/28.5.2017

Φυλὴ Ἀττικῆς

Θεατρικὸ «Τρελλοὶ τῆς ἐποχῆς» Σενάριο: Δημητρίου Ψαθᾶ (†)

Ἡ σκηνὴ στὸ Ἱατρεῖο. Ὁ γιατρός καθισμένος στὸ Γραφεῖο του. Ἡ κυρία, ἀπέναντί του.

Γιατρός: Λοιπόν; Τί συμπτώματα παρουσιάζει ὁ ἄνδρας σας;

Κυρία: Πρῶτα - πρῶτα, μελαγχολία.

Γιατρός: Ἄλλο;

Κυρία: Καὶ νευρικότητα μεγάλη.

Γιατρός: Φωνάζει, βρίζει;

Κυρία: Ὅχι πάντοτε. Ὁρες - ὦρες, ὅμως, γιατρέ μου, ἔρχεται στὸ σπίτι κατάχλωμος κί' ἔξαλλος. Χτυπιέται, μονολογεῖ, βρίζει, τὸν πιάνει κρίσις.

Γιατρός: Πότε τοῦ συμβαίνει αὐτό;

Κυρία: Ὅταν εἰσπράττει τὸν μισθό του.

Γιατρός: Παίρνει πολλά;

Κυρία: Τί να παίρνει, γιατρέ μου; Δημόσιος υπάλληλος.

Γιατρός: Ἄ, μάλιστα. Δημόσιος υπάλληλος. Κατάλαβα. Ἐχει καμμιά ἔμμονη ιδέα;

Κυρία: Μάλιστα. Ὅτι θὰ πάρει αὐξηση. (Παύση). Καὶ ὅσο δὲν παίρνει, τόσο χειροτερεύει ἡ κατάστασή του.

Γιατρός: Βρίζει τὸ κράτος;

Κυρία: Ὅλη μέρα μουρμουρίζει. Καὶ τὴν νύχτα εἶναι πολὺ

άνησυχος. Καμμιά φορά πετάγεται μέσα στον ύπνο του, σάν τρελλός καί μου φωνάζει: Μαρία, θέλω νά φάγω Ὑπουργόν! Θέλω νά φάγω Ὑπουργόν!

Γιατρός: Εἰδικὰ μέ τὸν Ὑπουργὸ τᾶχει;

Κυρία: Συνήθως, ναί! Ἀλλὰ καμμιά φορά φωνάζει: Θέλω νά φάγω τὸν Πρωθυπουργόν!

Γιατρός: Τί θέση ἔχει;

Κυρία: Ταμίας.

Γιατρός: Ὦ! Εἶναι καὶ Ταμίας...

Κυρία: Εἶναι κακὸ αὐτό, γιατρέ;

Γιατρός: Ἐ, βέβαια. Ἐπιδεινώνει τὴν κατάστασή του. Γιατὶ περνοῦν ἀπὸ τὰ χέρια του πολλὰ λεφτά, ἑκατομμύρια ὀλόκληρα καὶ δὲν μένουν στὴν τσέπη του.

Κυρία: Οὔτε γιὰ τσιγάρα.

Γιατρός: Κανένα ἄλλο χαρακτηριστικό, πού νά σᾶς ἀνησυχῇ ἰδιαιτέρως;

Κυρία: Ἐνα καὶ δύο, γιατρέ μου; Νά, πολλές φορές λέει ὅτι πηγαίνει στὴν ἀγορὰ καὶ ὕστερα ἐπιστρέφει, σάν ὑπνοβάτης, ἀπλώνει τὸ χέρι του καὶ μου λέει: Μαρία, πᾶρε αὐτὸ τὸ κοτόπουλο.

Γιατρός: Ἐ, καὶ γιατί σᾶς ἀνησυχεῖ αὐτό;

Κυρία: Μὰ δὲν κρατᾶει τίποτα. Μαρία, πᾶρε αὐτὸν τὸν ἀστακό. Καὶ τὰ χέρια του εἶναι ἄδεια. Μαρία, πᾶρε αὐτὰ τὰ μπαρμποῦνια, τὴ γαλοπούλα, τὶς μπριζόλες...

Γιατρός: Καὶ δὲν κρατᾶει τίποτα;

Κυρία: Τίποτα, γιατρέ μου;

Γιατρός: Καὶ σεῖς τί κάνετε;

Κυρία: Τί νά κάνω; Κάνω πῶς τὰ παίρνω. Γιατὶ ἄμα δὲν τὰ πάρω, ἐξαгриώνεται, καὶ φωνάζει ὅτι κουράστηκε ἀπ' τὸ βάρος. Τὸ χειρότερο ὅμως εἶναι τὸ μεσημέρι, ὅταν κάθεται στὸ τραπέζι καὶ ρωτᾷ: Μαρία τηγάνισες τὰ μπαρμποῦνια;

Ἐψησες τὶς μπριζόλες; Καὶ γὰ τοῦ λέω ὅτι τὶς ἔψησα. Τότε λοιπὸν κάνει πῶς τρώει καὶ ὕστερα ζητᾶει σόδα γιὰ νὰ χωνέψη.

Γιατρός: Ὦ! Ὦ! Ὦ!

Κυρία: Εἶναι σοβαρά, γιατρέ;

Γιατρός: Πολὺ σοβαρά. Κατὰ τὰ ἄλ-



λα εἶναι καλός; Ἀγαθός;

Κυρία: Σὰν πρόβατο!

Γιατρός: Εὐαίσθητος;

Κυρία: Τρομερά!

Γιατρός: Λέει ψέμματα;

Κυρία: Ποτέ!

Γιατρός: Κλέβει;

Κυρία: Ποτέ!

Γιατρός: Δὲν ἀσχολήθηκε ποτὲ μὲ ἐμπόριο; Δὲν πούλησε τίποτε;

Κυρία: Πουλάει συνεχῶς.

Γιατρός: Τί ἀκριβῶς;

Κυρία: Τὰ ἔπιπλά μας!

Γιατρός: Χμ! Κατάλαβα!

Κυρία: Εἶναι, λοιπόν, πολὺ σοβαρά, γιατρέ;

Γιατρός: Πολὺ σοβαρά!

Κυρία: Τί ἀρρώστεια ἔχει;

Γιατρός: Τιμιότητα βαρείας μορφῆς.

Κυρία: Ἄχ, τοῦ τᾶλεγα ἐγώ, γιατρέ μου. Κλέβε, καϋμένε, Ἀγησίλαε. Ταμίας δὲν εἶσαι; Κάνε καὶ σὺ καμμιὰ κατάχρησ-ση. Βούτα καὶ σὺ τίποτα. Ἐδῶ τόσοι καὶ τόσοι ἄλλοι μεγα-λόσχημοι τραβᾶνε τὴν βουτιά τους καὶ περνᾶνε φίνα. Τί θα πάθης; Τὸ πολὺ-πολύ, θὰ μείνης δύο τρία χρονάκια φυλακὴ καὶ ὕστερα θὰ βγῆς καὶ θὰ εἶσαι μπέης.

Γιατρός: Καὶ τί σᾶς ἀπαντᾷ;

Κυρία: Γίνεται ἔξω φρενῶν καὶ ὀρμᾷ ἐπάνω μου νὰ μὲ φάη. Γι' αὐτὸ τὸν ἔφερα ἐδῶ. Ἄκουσα ὅτι κάνετε θαύματα στὴν κλινικὴ σας. Σῶστε τὸν Ἀγησίλαο, γιατρέ μου.

Γιατρός: Φέρτε τον μέσα καὶ ἀφήστε μας μόνους.

Κυρία: Πάω νὰ σᾶς τὸν φέρω. Καὶ σᾶς εὐχαριστῶ, γιατρέ μου. Ἄν τυχὸν καὶ τὸν θεραπεύσετε θὰ σᾶς εὐγνωμονῶ σὲ ὅλη τὴν ζωὴ μου.

Καὶ θὰ σᾶς ἀνταμείψω.

Γιατρός: Καλά, καλά.

Κυρία (κρατώντας τὸ χέρι του): Καὶ θὰ σᾶς ἀνταμείψω...

Γιατρός: Μάλιστα, μάλιστα!

Κυρία: Γιατί, ἐγώ, ξέρω καὶ ἀνταμεί-



βω. Ἀντίο, γιατρέ μου.

Γιατρός (τὴν κυττᾶ πού φεύγει): Ἄμ' κι' ἐσὺ θέλεις θεραπεία.
(Ἡ Κυρία φεύγει καὶ σὲ λίγο μπαίνει ὁ Ἀγησίλαος. Εἶναι ἓνα
ς τύπος λιγνός καὶ χλωμός. Φορεῖ γυαλιὰ καὶ παλῆὰ ροῦχα.
Φαίνεται πολὺ δειλός. Κυττάει γύρω φοβισμένα, προχωρεῖ
σιγά-σιγά καὶ στηλώνει ἀνήσυχος τὸ βλέμμα του ἐπάνω στὸν
γιατρό, ὕστερα χαιρετᾶ σιγανὰ σὰν τρόμαγμένους).

Ἀγησίλαος: Χαί... Χαί... Χαί... (μὲ μιὰ προσπάθεια) Χαίρετε!

Γιατρός (πάει κοντά του): Ὅριστε! Ὅριστε!

Ἀγησίλαος (φοβισμένος ὀπισθοχωρεῖ).

Γιατρός: Μὴ φοβᾶστε. Ἐλᾶτε κοντά μου.

Ἀγησίλαος: Γιατί νὰ ἔλθω κοντά σας;

Γιατρός: Μὲ φοβᾶστε; Δὲν τρώω ἀνθρώπους.

Ἀγησίλαος: Περιεργον. (Σὰ νὰ παίρνει θάρρος). Αποτε-
λεῖτε ἐξαίρεσιν.

Γιατρός (τοῦ δείχνει καρέκλα): Καθίστε, μὴ φοβᾶστε!

Ἀγησίλαος: Εὐχαριστῶ! (Κάθεται φοβισμένα στὴν ἄκρη
τῆς καρέκλας ἔξω ἔξω).

Γιατρός (τὸν κυττᾶ ἀπὸ πολὺ κοντά. Ἐξετάζει τὰ μάτια του.
Ἀπότομα τοῦ χτυπᾶ τὸ γόνατο μὲ τὸ χέρι. Ὁ Ἀγησίλαος ἀνα-
πηδᾷ).

Ἀγησίλαος: Ἄ!...

Γιατρός: Καθῆστε, καθῆστε! (Ὁ Ἀγησίλαος ξανακάθεται)
Πῶς λέγεσθε;

Ἀγησίλαος: Ἀγησίλαος.

Γιατρός: Ἐπίθετο;

Ἀγησίλαος: Φουκαρᾶς. (Ὁ Ἀγησίλαος κυττᾶ τὸν γιατρό μὲ
ἀγωνία) Εἶμαι τρελλός, γιατρέ;

Γιατρός: Ὅχι, ἀκόμη.

Ἀγησίλαος: Θὰ τρελλαθῶ, γιατρέ;

Γιατρός: Δὲν ξέρω. Σᾶς ἀπασχολεῖ πολὺ τὸ ζήτημα τῆς
τρέλλας;

Ἀγησίλαος: Ἐκεῖ πού ἐφθάσαμε, ναί. Ὁ κόσμος ἔγινε πε-
ριεργος σήμερα. Πολλές φορὲς σκέπτομαι ὅτι ἐὰν ἐγὼ εἶμαι
τρελλός, τότε ὅλοι οἱ γύρω μου εἶναι γνωστικοί. Ἐάν, ὅμως,
ἐγὼ εἶμαι γνωστικός, τότε ὅλοι οἱ γύρω μου εἶναι τρελλοί!

Γιατρός: Καπνίζετε;

Ἀγησίλαος (Ἀναστενάζει): Τὸ ἔκοψα!



Γιατρός: Πίνετε;

Άγησίλαος (Άναστενάζει): Τὸ ἔκοψα!

Γιατρός: Καφὲ παίρνετε;

Άγησίλαος (Άναστενάζει): Τὸν ἔκοψα!

Γιατρός: Πᾶτε στὸ θέατρο;

Άγησίλαος: Τὸ ἔκοψα.

Γιατρός: Δὲν πηγαίνετε σὲ κανένα δημόσιο θέαμα, γιὰ νὰ διασκεδάσετε τὴν μελαγχολία σας;

Άγησίλαος: Δημόσια θεάματα; (Σκέφτεται) Ἄ, ναί! Πηγαίνω στὰ χασάπικα. Κυττάζω τὰ κρέατα πὸν κρέμονται στὰ τσιγγέλια. Πηγαίνω καὶ εἰς τὰ ψαράδικα ὅπου συχνὰ μοῦ ἔρχεται στὸ νοῦ ἡ παροιμία: Φᾶτε μάτια ψάρια καὶ ἡ κοιλία περιδρομον. Τὰ χασάπικα, ὅμως, εἶναι ἡ ἰδιαιτέρα μου ἀπόλαυσις. Κάνω μάλιστα καὶ κριτικὴν ἐπὶ τῶν κρεάτων καὶ λέω: Τοῦτο εἶναι παχύ, τὸ ἄλλο εἶναι ἀχαμνὸ.

Γιατρός: Ψωνίζετε;

Άγησίλαος: Μάλιστα. Νοερῶς!

Γιατρός: Νοερῶς; Τί ἐννοεῖτε;

Άγησίλαος: Ἐπειδὴ τὸ Κράτος μας δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ ψωνίζω οὐσιαστικῶς, γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ πηγαίνω στὴν ἀγορὰ καὶ ψωνίζω νοερῶς. Ἐρωτῶ: Πόσον ἔχουν τὰ μπαρμπούνια; Μοῦ λένε: σαράντα δραχμᾶς ἢ ὀκτὼ. Τότε τὰ ψωνίζω νοερῶς, τὰ τηγανίζω νοερῶς καὶ τὰ τρώω φανταστικῶς. Τὸ ἴδιο κάμνω καὶ δι' ὅλα τὰ ἄλλα ὠραῖα τρόφιμα. Ἔτσι χορταίνω φανταστικῶς. Δὲν εἶναι μία λύσις, γιατρέ;

Γιατρός: Ναί, βέβαια.

Άγησίλαος: Ἐγὼ, λοιπόν, σᾶς λέω ὅτι εἶναι σπουδαία λύσις.

Γιατρός: Ἐχετε πεισθῆ γι' αὐτό;

Άγησίλαος: Ἀναμφισβητήτως! Μὲ τὸ σύστημα αὐτό, χάρις στὸ Κράτος μας, κρατῶ τὸν στόμαχόν μου ἐλαφρόν, διατηρῶ καὶ τὴν σιλουέτα μου. Ἀπὸ ὑγιεινῆς ἀπόψεως δηλαδὴ εἶμαι πολὺ ἐν τάξει.

Γιατρός: Καὶ δὲν μοῦ λέτε; Μόνο νοερῶς τρώτε; Δὲν μασᾶτε καμμιά φορὰ κάπως οὐσιαστικώτερα;

Άγησίλαος: Πῶς, βεβαίως!

Γιατρός: Τί τρώτε, δηλαδή;

Αγησίλαος: Οὐσιαστικῶς φακές.

Γιατρός: Πολλές;

Αγησίλαος: Ἐξη φορές τὴν ἑβδομάδα καὶ τὴν ἑβδόμη φασουλάδα.

Γιατρός: Μὲ λάδι;

Αγησίλαος: Μὲ σταγονίδια ἐλαίου.

Γιατρός: Πότε φάγατε γιὰ τελευταία φορὰ κρέας;

Αγησίλαος (βυθίζεται σὲ σκέψεις): Τόσο μακρυνὰ γεγονότα, ποῦ νὰ τὰ θυμᾶμαι.

Γιατρός: Πόσα κιλὰ ἐχάσατε;

Αγησίλαος: Ἐπαυσα νὰ τὰ μετρῶ. Πάντως ἀπὸ ὅ,τι κατάλαβα, ἐλάχιστα μοῦ ἔμειναν.

Γιατρός: Ἡ κυρία σας μοῦ εἶπε ὅτι ἔχετε νυχτερινὲς ἀναπηδήσεις στὸ κρεβάτι.

Αγησίλαος: Ἀναπηδῶ διαρκῶς ἐνθυμούμενος τὶς τιμὲς τῶν τροφίμων.

Γιατρός: Βλέπεται ὄνειρα;

Αγησίλαος: Ναί. Συχνὰ κοτόπουλα καὶ εἰς ἐκτάκτους περιστάσεις μπιζολάκια. Ὅμως ὄνειρεύομαι καὶ καμμιά φορὰ ὅτι τρώω ὑπουργούς. (Μὲ ἀγωνία) Μήπως ἔχω νευρασθένεια, γιατρέ;

Γιατρός: Ακριβῶς. Ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν ἡ νευρασθένειά σας, δὲν εἶναι ἀθεράπευτη ὅπως ἄλλων ἀσθενῶν.

Αγησίλαος: Εἶναι καὶ ἄλλοι βαρύτερα;

Γιατρός: Καὶ βέβαια. Ἡ ἐποχὴ μας εἶναι μία ἐποχὴ ἀνώμαλη καὶ ἀγωνιώδης. Γι' αὐτὸ ἔχει δημιουργήσει λογιῶν-λογιῶν νευρασθενικοὺς καὶ λογιῶν-λογιῶν τρελλοὺς. Νά, ἐδῶ στὴν κλινική μου ἔχω μερικοὺς ἀπὸ τοὺς τρελλοὺς τῆς ἐποχῆς. Τώρα μάλιστα θὰ δῆτε μερικοὺς. Εἶναι ἡ ὥρα ποῦ βγαίνουν νὰ πάρουν τὸν ἀέρα τους. Νά, ἕνας! (Δείχνει δεξιά).

Αγησίλαος: Τί εἶναι αὐτός;

Γιατρός: Προσέξτε τον καὶ θὰ καταλάβετε.

(Μπαίνει ἀπὸ δεξιά ὁ πρῶτος τρελλός. Μαλλιά ἀνορθωμένα. Μάτια γουρλωμένα. Μόλος ξεπροβάλλει σκύβει καχύποπτα, κυττᾶ δεξιά, κυττᾶ ἀριστερά, κάνει δυὸ τρία πηδηχτὰ βήματα κι' ὕστερα μ' ἕνα ξαφνικὸ ξέσπασμα κρίσης ὁρμᾶ μπροστὰ οὐρλιάζοντας).

Α'. Τρελλός: Λεφτά! Λεφτά! Πῶς θὰ κάνουμε λεφτά; Πολ-

λά λεφτά! Πολλά λεφτά! Πώς θα κάνουμε
λεφτά; Λεφτά! Λεφτά! Πώς θα κάνουμε
λεφτά; Λεφτά, λεφτά! Πολλά λεφτά! Λε-
φτά! Λεφτά! Πολλά λεφτά!

Άγησίλαος: Τί ἔχει αὐτός;

Γιατρός: Λεφτομανία καταδιώξεως!

(Ὁ τρελλὸς μ' ἓνα σάλτο βρίσκεται μπρο-
στὰ στὸν Άγησίλαο, τὸν κυττᾶ μέσα στὰ μάτια καὶ ρωτᾶ).

Τρελλός: Πώς θα κάνουμε λεφτά;

Άγησίλαος (τρομαγμένος ζαρώνει στὴν καρέκλα καὶ τὸν
κυττᾶ μὲ ἀγωνία): Ἐμένα ρωτᾶτε;

Τρελλός: Ὅλοι ἔκαναν λεφτά καὶ μόνο ἐγὼ δὲν ἔκανα λε-
φτά! Ἐσὺ δὲν ἔκανες λεφτά;

Άγησίλαος: Ἐπούλησα καὶ τίς παντούφλες μου!

Τρελλός (κυττᾶ τὸν Άγησίλαο μ' ἓνα σαρκαστικὸ γέλιο):
Νὰ κι' ἐσύ, νὰ κι' ἐγὼ! (Ἔστερα δίνει πάλι ἓνα σάλτο καὶ
ξεσπᾶ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο πὸν ἄρχισε) Λεφτά! Λεφτά! Πώς
θα κάνουμε λεφτά; Πολλά λεφτά! Πώς θα κάνουμε λεφτά;
(Ἔτσι μιλώντας καὶ πηδώντας πότε ἐδῶ ποτ' ἐκεῖ φεύγει πρὸς
τ' ἀριστερά, ἐνῶ ὁ Άγησίλαος μένει μὲ τὸ βλέμμα καρφωμένο
πρὸς τὴν κατεύθυνση πὸν ἔφυγε ὁ τρελλός, βαθύτατα συγκι-
νημένος).

Άγησίλαος (μετὰ ἀπὸ μία μικρὴ παύση στρέφει πρὸς τὸν
γιατρό): Τὸν δυστυχῆ! Αὐτὸς εἶναι χειρότερος ἀπὸ μένα!

Γιατρός: Ἀπὸ τὴν λαχτάρα τῶν λεφτῶν ἔχει πάθει πολὺς
κόσμος. Νὰ κι' ἓνας ἄλλος, ἄλλης κατηγορίας

(Ὁ Άγησίλαος στρέφει πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ παρακολουθεῖ
ἀπορημένος τὸν δεῦτερο τρελλὸ πὸν μπαίνει σιγά-σιγά, κά-
νοντας στερεότυπα τίς ἐξῆς κινήσεις: Σκύβει μπροστὰ σὰν
νὰ βλέπη κάποιον, ρωτᾶ κάτι μὲ κινήσεις μόνο τῶν χειλιῶν,
κι' ὕστερα τὸ πρόσωπό του παίρνει ἔκφραση κατάπληξης
σὰν νὰ πῆρε ἀπάντηση φοβερή. Γιὰ ἐπίταση τῆς κατάπληξης
ὁ τρελλός φέρνει τὰ χέρια στὸ κεφάλι κάνοντας, «Πῶ, πῶ,
πῶῶ!». Αὐτὸ ἐπαναλαμβάνει δυὸ τρεῖς φορές, πλησιάζοντας
ὄλο καὶ περισσότερο πρὸς τὸν Άγησίλαο καὶ τὸν γιατρό).

Άγησίλαος (στὸν γιατρό): Τί εἶναι αὐτός, Ὑψιστε!

Γιατρός: Μισθοδίαιτος ὁ τιμαριθμόπληκτος!

Άγησίλαος: Καὶ τί κάνει;



Γιατρός: Ρωτᾶ τις τιμὲς τῶν τροφίμων καὶ τῶν διαφόρων εἰδῶν. Ρωτώντας συνεχῶς καὶ μὴ μπορώντας ν' ἀγοράση, κατάντησε ἔτσι.

Β'. Τρελλὸς (μετὰ τὴν σιωπηλὴ ἐμφάνιση ἀρχίζει νὰ μιλᾷ, συμπληρώνοντας τις προηγούμενες βουβὲς κινήσεις μὲ λόγια): Πόσο ἔχει τὸ κρέας; (κατάπληκτος) Πῶ, πῶ, πῶῶ! Πόσο ἔχουν τὰ μπαρμπούνια; (ἐμβρόντητος) Πῶ, πῶ, πῶῶῶ! Πόσο ἔχουν τὰ ροῦχα; (κατάπληκτος) Πῶ, πῶ, πῶῶῶ! Πόσο ἔχουν τὰ παπούτσια; Πῶ, πῶ, πῶῶῶ! (κάθε φορὰ τὸ «πῶ, πῶ, πῶῶῶ» εἶναι καὶ δυνατώτερο, ὡς πὸν προχωρώντας διαρκῶς πρὸς τ' ἀριστερὰ φεύγει οὐρλιάζοντας σχεδὸν καὶ τραβώντας τὰ μαλλιά του). Πῶ, πῶ, πῶῶῶ! Πῶ, πῶ, πῶῶῶ!

Αἰησίλαος (κατασुकγινημένος, ὕστερα ἀπὸ λίγη παύση): Αὐτὸς μοῦ ἐνθυμίζει τὸν ἑαυτὸν μου!

Γιατρός: Ἔτσι ἔ;

Αἰησίλαος: Φοβερὸ πρᾶγμα ὁ τιμᾶριθμος. Ὅλο ἀνεβαίνει! Ὅλο ἀνεβαίνει!... Γι' αὐτὸ ἔχει τρελλάνει ἡμᾶς τοὺς φουκαράδες.

Γιατρός: Ἄμ' δὲν εἶναι μονάχα ὁ τιμᾶριθμος πὸν ἔχει τρελλάνει τοὺς ἀνθρώπους. Ὑπάρχουν τόσα ἄλλα στὴν ἐποχὴ μας πὸν ταράζουν τις φρένες τῶν ἀνθρώπων. Νά, κυττάξε ἐκεῖνον... (δείχνει).

(Ἀπὸ δεξιὰ μπαίνει ὁ τρίτος τρελλός. Εἶναι ἕνας ψηλὸς καὶ λιγνὸς τύπος πὸν προχωρεῖ σιγά-σιγά, κυττώντας μπροστὰ του καὶ κάνοντας σὰν νὰ ξεφυλλίζη μιὰ ἀνύπαρκτη μαργαρίτα. Μὲ τὸ ἕνα χέρι τὴν κρατᾷ καὶ μὲ τὸ ἄλλο τραβᾷ τάχα τὰ φύλλα της, ἀργά, ἀργά, λέγοντας μὲ τραβηχτὴ φωνή).

Γ'. Τρελλός: Θὰ γίῖνη; Δὲν θὰ γίνη! Θὰ γίῖνη; Δὲν θὰ γίνη! Θὰ γίῖνη; Δὲν θὰ γίνη!

Αἰησίλαος (Ἀφοῦ κύτταξε τὸν τρελλὸ στρέφει στὸν γιατρό): Τί ρωτᾷει ἂν θὰ γίνη;

Γιατρός: Πόλεμος!

Αἰησίλαος: Μπᾶ; Καὶ ρωτᾷ τὴν μαργαρίτα;

Γιατρός: Μὰ εἶναι τρελλὸς ὁ δύστυχος. Καὶ ἀπ' αὐτὸ ἀκριβῶς τρελλάθηκε. Αἰγωνιώντας συνεχῶς ἂν θὰ γίνη καὶ ἄλλος πόλεμος ἔχασε τὰ λογικά του ἀπ' τὸ ἄγχος.

Τρελλός (προχωρώντας μὲ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ τις ἴδιες χειρονομίες): Θὰ πέέέση; Δὲν θὰ πέση! Θὰ πέέέση; Δὲν θὰ πέση!

Θὰ γίίνη; Δὲν θὰ γίνη! (Πλησιάζει τὸν Ἀγησίλαο καὶ τὸν κυττᾶ στὰ μάτια μ' ἓνα ὕφος ἐσχάτης ἀπόγνωσης) Θὰ γίνη;

Ἀγησίλαος (στὸν τρελλό): Δὲν θὰ γίνη!

Τρελλός: Κι' ἂν γίνη;

Ἀγησίλαος: Δὲν πᾶ νὰ γίνη;...

Τρελλός: Κι' ἂν δὲν γίνη;...

Ἀγησίλαος: Ἄς μὴ γίνη!

Τρελλός: Ἄν ὅμως γίνη;

Ἀγησίλαος: Ἄς γίνη ὅ,τι γίνη!

Τρελλός: Θὰ πέση;

Ἀγησίλαος: Δὲν θὰ πέση!

Τρελλός: Κι' ἂν πέση;

Ἀγησίλαος: Ποιό νὰ πέση;

Γιατρός (στὸν Ἀγησίλαο): Ἡ ἀτομικὴ βόμβα! Αὐτὴν ἐννοεῖ.

Ἀγησίλαος (στὸν τρελλό): Δὲν πᾶ νὰ πέση!...

Τρελλός (ἀπότομα γουρλώνει τὰ μάτια, τινάζει τὰ χέρια σὰν νὰ προκάλεσε μιὰ τρομακτικὴ ἔκρηξη, οὐρλιάζοντας μ' ὅλη τὴ δύναμη τῆς φωνῆς του): Μπούουούουούμ!...

Ἀγησίλαος (τρομαγμένος ἀναπηδᾷ καὶ κρύβεται πίσω ἀπ' τὸ κάθισμά του, γονατιστός, προφυλάγοντας τὸ κεφάλι μέσα στὰ χέρια του, ἐνῶ ὁ τρελλός μετὰ τὴν ἔκρηξη ἔφυγε πανικόβλητος ἀριστερά. Μικρὴ παύση. Ὁ Ἀγησίλαος ὕστερα ἀπὸ λίγο βγάζει τὸ κεφάλι του ἀπ' τὴν κρυψώνα): Ἐπεσε;

Γιατρός: Ἐπεσε, καθὼς εἶδες.

Ἀγησίλαος: Ἀτομικὴ βόμβα ἦταν ἡ ὑδρογονικὴ;

Γιατρός: Μᾶλλον ἀτομικὴ. Ὅταν ρίχνει τὴν ὑδρογονικὴ μᾶς ξεκουφαίνει ὅλους.

(Μπαίνει ὁ τέταρτος τρελλός. Προχωρεῖ πολὺ ἀργὰ καὶ φαίνεται κουρασμένος, κάνει τρία βήματα καὶ σταματᾷ, σὰν νὰ τὸν ἐμποδίζη ἄλλος πὺν εἶναι ἐμπρὸς του).

Ἀγησίλαος: Μπᾶ! Μπᾶ! Αὐτὸς πάλι, γιατί προχωρεῖ ἔτσι ἀργά;

Γιατρός: Αὐτὸς τῶπαθε αὐτὸ ἀπὸ τὴν οὐρὰ τῶν λεωφορείων καὶ τῶν τραμ περιμένοντας αἰωνίως. (Στὸν τρελλό). Προχώρησε, ἀγαπητέ μου.

Δ'. Τρελλός (Μικρὰ βήματα σὰ μωρό): Βῆμα, βῆμα! Στράτα, στράτα! Βῆμα, βῆμα! Στράτα, στράτα! Ὑπομονή, ὑπομονή, ὑπομονή... (Σταματᾷ



μ' ἕναν ἀναστεναγμό!) Ἀναμονή, ἀναμονή, ἀναμονή! (Προχωρεῖ) Ὅλο τὸ πρωῖ, ὅλο τὸ πρωῖ, ὅλο τὸ πρωῖ! Ὑπομονή, ὑπομονή! ὑπομονή! Τὸ μεσημέρι, τὸ μεσημέρι! τὸ μεσημέρι! Ἀναμονή, ἀναμονή! Ἀναμονή! (Σὲ κάθε πού λέει «ἀναμονή», σταματᾷ).

Ἀγησίλαος: Εἶναι πολὺ ἡσυχος, ὅμως.

Γιατρός: Ὅχι, πάντα. Ἔχει καὶ κρίσεις.

Τρελλὸς (ξαφνικὰ βάζει ἄγρια φωνὴ πρὸς τὸ κενόν, σὰ νὰ φωνάζη σὲ κάποιον): Βρέεεεε! Γιατὶ μπαίνεις ἀπὸ τὰ πλάγια βρέεεεε! Τί εἴμαστε μεῖς πού περιμένουμε; Ζῶα εἴμαστε ἐμεῖς; Ἄντε νὰ χαθῆς, ἀναιδέστατε, μουλάρη, παληάνθρωπε! (Ἀρχίζει καὶ βηματίζει) Βῆμα, βῆμα! Στράτα, στράτα! Βῆμα, βῆμα! (Φωνάζει σ' ἄλλον) Βρὲ χοντρέ! Ἐσένα μιλάω, μὲ τὴν κοιλιά! Ἄφοῦ ἦσουνά πισινός, πῶς βρέθηκες τώρα μπροστινός; (Ἀπότομα σὲ ἄλλο ὕφος) Ἄντε νὰ χαθῆς ἀναιδέστατε! Βῆμα, βῆμα, Στράτα, στράτα! Βῆμα, βῆμα! Στράτα, στράτα! (Ὡς πού νὰ φύγη, τὸ ἐπαναλαμβάνει).

Ἀγησίλαος: Καὶ αὐτὸς μοῦ θυμίζει τὸν ἑαυτὸν μου. Ἀλλοῖμονον! Καὶ ἐγὼ ἐπῆγα νὰ τρελλαθῶ ἀπ' τὶς οὐρὲς. Οὐρὲς στὰ λεωφορεῖα, οὐρὲς στὰ Ὑπουργεῖα, οὐρὲς στὰ δημόσια γραφεῖα. Πολὺ ἐπληθύνουμε οἱ ἄνθρωποι στὸν κόσμον!...

(Ἀπὸ δεξιὰ μπαίνει ὁ πέμπτος τρελλὸς μ' ἕνα χαμόγελο ὑποχρεωτικῆς εὐγένειας. Προχωρᾷ λιγάκι, ὕστερα στέκεται, ὑποκλίνεται σπασμωδικὰ σὰν ν' αὐτοσυνιστᾷται σὲ κάποιον καὶ λέει).

Ε'. Τρελλός: Ἐμμανουὴλ Ζαχαρίου Γεωργιάδης! (Ὑποκλίνεται) Ἐμμανουὴλ Ζαχαρίου Γεωργιάδης! (Ὑποκλίνεται καὶ στρέφει ἄλλοῦ) Ἐμμανουὴλ Ζαχαρίου Γεωργιάδης! (Ὑποκλίνεται καὶ προχωρώντας στρέφει ἄλλοῦ) Ἐμμανουὴλ Ζαχαρίου Γεωργιάδης!

Ἀγησίλαος (στὸν γιατρό): Τί λέει αὐτός;

Γιατρός: Τ' ὄνομά του.

Ἀγησίλαος: Γιατί;

Γιατρός: Τῶπαθε ἀπ' τὶς ἀτέλειωτες φορὲς πού τὸν ρωτοῦσαν τ' ὄνομά του στὴν Ἀστυνομία, στὴν Ἀσφάλεια, καὶ στὶς ἀναρρήθιμες ἐπιτροπὲς δελτίων, ἐλέγχων τροφίμων κτλ.

Τρελλός (συνεχίζει σπασμωδικὰ καὶ μονότονα): Ἐμμανουὴλ Ζαχαρίου Γεωργιάδης! (Ὑποκλίνεται καὶ φτάνει μπροστὰ

στον Αγησίλαο, στον όποϊον ύποκλίνεται επίσης) Έμμανουήλ Ζαχαρίου Γεωργιάδης!...

Αγησίλαος (σηκώνεται και του ύποκλείνεται επίσης): Αγησίλαος Ίωάννου Φουκαράς!

Τρελλός: Τήν ταυτότητά σας!

Αγησίλαος: Δέν τήν έχω.

Τρελλός: Περάστε αύριο! Περάστε μεθαύριο. Περάστε άντιμεθαύριο. (Ύποκλίνεται) Έμμανουήλ Ζαχαρίου Γεωργιάδης! Έμμανουήλ Ζαχαρίου Γεωργιάδης! Έμμανουήλ Ζαχαρίου Γεωργιάδης! (Έτσι μιλώντας συνεχώς, χαμογελώντας και ύποκλινόμενος, φεύγει κι αυτός άριστερά).

Αγησίλαος: Ω, τόν δύστυχο!

(Από δεξιά μπαίνει ό έκτος τρελλός. Αυτός είναι ένας τύπος άπελπισμένος και έκνευρισμένος, πού κάνει τίς παρακάτω χειρονομίες, με τόν ίδιο μηχανικό και στερεότυπο τρόπο. Βάζει τó χέρι στην δεξιά τσέπη και κάνει πώς πληρώνει. Ύστερα βάζει τó χέρι στην άριστερή τσέπη και κάνει πώς πληρώνει. Ύστερα βάζει τó χέρι στη μιά τσέπη του παντελονιού, ύστερα στην άλλη, ύστερα στην από μέσα τσέπη του σακκακιού κι άπλώνει κάθε φορά τó χέρι σαν να πληρώνη σε κάποιον. Κάθε φορά πού βγάζει τó χέρι του από μιά τσέπη για να πληρώση λέει).

ΣΤ'. Τρελλός: Όρίστε, κύριε έφορε! Πάρτε, κύριε έφορε! (Πληρώνει) Όρίστε, κύριε έφορε! Πάρτε, κύριε έφορε! (Πληρώνει) Όρίστε, κύριε έφορε! Πάρτε, κύριε έφορε! (Πληρώνει) Όρίστε, κύριε έφορε! Πάρτε, κύριε έφορε! (Τά λόγια αυτά τά λέει κάθε φορά με άγανάκτηση, τονισμένα, πεισματικά, δυναμώνοντας συνεχώς και τήν φωνή και τήν όργή του).

Αγησίλαος (τόν κυττά άπορημένος, ύστερα στρέφει έρωτηματικό τó βλέμμα στόν γιατρό).

Γιατρός: Έπαγγελματίας ό φοροπαθής! Αυτός τρελλάθηκε άπ' τούς πολλούς φόρους πού πληρώνει στό κράτος.

(Ό τρελλός προχωρεί κατά μήκος τής σκηνης λέγοντας συνεχώς τά ίδια λόγια, όλο και ζωηρότερα, όλο και δυνατώτερα, ώσπου φτάνοντας στην άκρη τής σκηνης, άριστερά, με τó «όρί-



στε κύριε ἔφορε» ἔξαλλος πιά, βγάξει καὶ πετὰ τὴν γραββάτα του, μὲ τὸ ἄλλο «ὀρίστε κύριε ἔφορε» βγάξει καὶ πετὰ τὸ καπέλλο του, μὲ τὸ ἄλλο «ὀρίστε κύριε ἔφορε» βγάξει καὶ πετὰ τὸ σακκάκι του καὶ μὲ τὸ τελευταῖο «ὀρίστε κύριε ἔφορε», φτάνοντας στὴν διαπασῶν τῆς ἀγανάκτησης, λύνει τὴν ζώνη τοῦ παντελονιοῦ του κι' ἐτοιμάζεται νὰ τὸ βγάλῃ ὅταν πετάγεται ἀπάνω ὁ γιατρός).

Γιατρός (στὸν τρελλό): Ἦεεεε! (Τὸν σπρώχνει στὰ παρασκήνια).

Γιατρός (ἀφοῦ ἔδιωξε τὸν τρελλό στρέφει στὸν Ἀγησίλαο): Λοιπόν; Πῶς σᾶς φαίνονται;

Ἀγησίλαος: Φρίκη!

Γιατρός: Θέλετε νὰ γίνεταί σὰν κ' αὐτοῦς;

Ἀγησίλαος (μὲ ἀγωνία): Ὅχι, γιατρέ μου! Σῶστε με! Δὲν στέκομαι καλά. Ἦδη αἰσθάνομαι ὅτι ἔχω ἐν σπέρματι ὅλες αὐτὲς τὶς νευροπάθειες. (Μιμεῖται κατὰ σειρὰν ὅλους τοὺς τρελλοὺς).

Γιατρός: Ἦσυχᾶστε τώρα! Πρέπει νὰ φροντίσωμε, νὰ θεραπευθῆτε.

Ἀγησίλαος: Κατὰ ποῖον τρόπον;

Γιατρός: Πρέπει νὰ ὑποστήτε ἐδῶ μέσα μιὰ ἰδική μου κούρα. Ὅλοι αὐτοὶ ἔπαθαν γιατί ἦσαν φουκαράδες, εὐαίσθητοι καὶ εὐσυνείδητοι. Γι' αὐτὸ ἔπαθαν. Πρέπει, λοιπόν, νὰ ὑποστήτε τὴν κούρα τῆς ἀναισθησίας.

Ἀγησίλαος: Καὶ εἰς τί συνίσταται ἡ κούρα;

Γιατρός: Ἐν πρώτοις πρέπει ν' ἀλλάξετε μυαλά. Καὶ ἀρχίζομε. Νὰ ἀποδέχεσθε ἐκεῖνο πού σᾶς ἐρωτῶ, χωρὶς ἀντίρρησης. Λοιπόν, ἀποτάσσεσαι τὰ φασόλια;

Ἀγησίλαος (μὲ πείσμα): Ἀπεταξάμην!

Γιατρός: Ἀποτάσσεσαι τὰ μπιζέλια;

Ἀγησίλαος: Ἀπεταξάμην!

Γιατρός: Ἀποτάσσεσαι τὴν ἐντροπήν;

Ἀγησίλαος (ἐντρομος): Ἦ;

Γιατρός: Ἀποτάσσεσαι τὴν ἐντροπήν;

Ἀγησίλαος (μὲ φόβο): Ἀπεταξάμην!

Γιατρός: Ὁρκίζομαι ν' ἀκολουθήσω τὴν κούρα πού θὰ μοῦ ἐπιβληθῇ, ἤγουν νὰ τρώγω, νὰ πίνω καὶ νὰ μὴ μοῦ καίγεται καρφὶ γιὰ τίποτα.

Άγησίλαος: Για τίποτα.

Γιατρός: Ὁρκίζομαι νὰ εἶμαι ψεύτης, κλέφτης καὶ ἄρπαξ.

Άγησίλαος (μισοκλαιώντας): Ὁρκίζομαι νὰ εἶμαι...

Γιατρός: Πεύτης!...

Άγησίλαος: Πεύτης;;

Γιατρός (ἐπιτακτικά): Πεύτης!

Άγησίλαος (ξεροκαταπίνει καὶ συγκατανεύει): Πεύτης...

Γιατρός: Κλέφτης!

Άγησίλαος (μὲ ἀγωνία): Κλέφτης;

Γιατρός: Κλέφτης καὶ ἄρπαξ!...

Άγησίλαος (μὲ ἀγωνία): Κλέφτης καὶ ἄρπαξ; (Ἐξαλλοσ ξεσπᾶ) Ὅχι δὲν μπορῶ! Καλύτερα τρελλός! Καλύτερα τρελλός σὰν κι' αὐτούς παρὰ σὰν καὶ τοὺς ἄλλους!

(Μὲ τὸ «σὰν κι' αὐτούς» δείχνει ὅλους τοὺς τρελλοὺς ποὺ ἔχουν εἰσορμήσει στὴν σκηνὴ καὶ κάνει ὁ καθένας τὸ δικό του, ἐνῶ κλείνει ἡ ἀυλαία).

